

LBRIS

We know
books

Descoperirea Sfintei Liturghii

**Minunile care se petrec în
timpul Sfintei Liturghii**

Carte tipărită cu binecuvântarea
Prea Sfințitului Părinte GALACTION,
Episcopul Alexandriei și Teleormanului

EDITURA EGYMENITA

Minunile care se petrec în timpul Sfintei Liturghii

E mult de atunci. Sunt peste 900 de ani de când stăpâna în Babilon împăratul Amurat, iar în Arabia, Amfilog. În împărăția lor pătrunsese de mult sămânța creștină. Predicau cu zel episcopi, preoți și călugări, dar mai pe ascuns, căci împărății nu priveau cu ochi bune întinderea Bisericii, văzând părăsite capiștile idolești. Mai bine o duceau schimnicii, care stau să umple deșerturile acelor locuri.

În vremea aceea creștinii din Ierusalim și din Iudeea aveau adeseori neînțelegeri cu evreii cei necredincioși,

din pricina credinței lor în Învierea și Înălțarea Domnului nostru Iisus Hristos. Casă bună nu duceau ei împreună de multe sute de ani, dar acum lucrurile mergeau din ce în ce mai rău. De aceea evreii din Ierusalim, văzând că numărul creștinilor crește și că aceștia se întăresc în credința lor cea de Dumnezeu descoperită, s-au hotărât să ceară ajutor străin ca să scape de dâșii. Au strâns daruri multe și bogate și au ales câțiva dintre dâșii ca să meargă la Babilon.

Aceștia au plecat și cu închinăciuni adânci s-au înfățișat împăratului Amurat, dându-i și daruri, pe care le-au însoțit de multe pări asupra creștinilor: că sunt tare nesupuși, că necurmat răzvrătesc pe oameni împotriva stăpânirii, că au de

gând să se ridice cu oaste mare asupra lui, ca să-i dărâme stăpânirea și să-și ridice ei, creștinii, împărăția lor, în Ierusalim.

Strașnic s-a mâniat Amurat împăratul, auzind acestea. Și cum la mânia lui se adăugau mereu pârile, din ce în ce mai multe și mai grele, ale evreilor, a poruncit ca oastea să-i fie gata de război. Apoi a trimis veste – ca un mai-mare și mai tare împărat – și lui Amfilog al Arabiei, ca fără zăbavă să-și ridice oștile și împreună cu ale lui, să distrugă Ierusalimul, să spulbere din temelii Biserica și să șteargă orice urmă de creștin.

În veac să nu se mai pomenească numele lui Hristos. Amfilog n-a zăbovit. Și-a strâns în grabă oastea, a unit-o cu cea trimisă de Amurat,

prietenul și stăpânul său, și a pornit asupra sfintei cetăți ca s-o dărâme și să risipească Biserica.

Dar Domnul Dumnezeuul nostru, care toate le știe, toate le vede și pe noi toți ne păzește, n-a voit să se împlinească gândul năvălitorilor păgâni și a apărât locul sfintei pătămiri a Fiului Său de urgia vrăjmașilor. Domnul a apărât și Și-a întărit Biserica, chiar prin mâna împăratului care venise cu gând de nimicire.

Patriarh al cetății Sfântului Mormânt, pe atunci, era prea fericitul părinte Metodie. Când a auzit că vine sumedenie de oști păgâne l-a prins o mare grijă de Biserică și de credincioși. Plin se spaimă că va rămâne turma fără păstor, a găsit cu cale că este bine să se dea în lături din fața vrăjmașului

și a plecat în Antiohia. Dar n-a putut lipsi de slujbă dumnezeiescul locaș și nici de mângâierea și dulceața ei pe credincioșii rămași în cetate. De aceea a orânduit pe un preot, anume Ioanichie, să slujească în toate zilele, negreșit, în marea Biserică a Sfântului Mormânt. Iar preotul Ioanichie fiind cu adâncă credință și nemăsurată teamă față de Dumnezeu, făcea tocmai după porunca stăpânului său și după cum și cugetul lui îi spunea, slujind și înălțând rugăciuni către Domnul, cu lacrimi fierbinți, ca să păzească Biserica și pe credincioșii ei de năvala păgânilor.

N-au trecut multe zile și a venit împăratul Anfilog cu oștirile sale, a sfărâmat toată cetatea, trecând-o prin foc și sabie, iar la urmă a trimis să risipească Biserica ce era înălțată

deasupra Sfântului Mormânt al Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. El însă n-a îngăduit această fărădelege și a acoperit Biserica cu un nor, încât nimeni nu mai putea să o vadă. Mai-marele oștilor s-a întors la împărat și i-a arătat că praf și cenușă s-a ales din toată cetatea, dar că n-a putut găsi Biserica creștinilor. Foarte s-a mâniat Amfilog la vestea aceasta. Nici nu voia să plece fără această ispravă, gândind și la bogăția vaselor și podoabelor din Biserică. Bănuindu-și generalul, a chemat pe cel mai credincios sfetnic al său, l-a trimis cu o mână de ostași credincioși, să caute Biserica și să iscodească de ce generalul cu oastea cea mare, n-a putut-o găsi.

Din voia lui Dumnezeu, sfetnicul împăratului n-a mai fost oprit de nori

să între în Biserică. Întrând n-a găsit decât pe preotul lăsat de patriarh, care, împreună cu un om de ajutor, se pregătea să slujească Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie. Ca un leu răcnind a sărit păgânul asupra preotului ca să-l prindă, să-l lege și să-l ducă stăpânului înfuriat care aștepta neclintit știri din clipă-n clipă de la credinciosul lui sfetnic.

Dar, o, Doamne! Mare este puterea Ta și nepătrunse sunt gândurile Tale! Iată ai vrut acum să se arate necredincioșilor puterea Ta cea mai presus de oameni și de arme. Căci deodată au înțepenit mâinile păgânului întinse asupra preotului. Țepene ca de fier s-au făcut și nicidecum nu mai putea să se îndoiaie. S-a înspăimântat sfetnicul lui Amfilog și de mare frică a